

Byl červen a blížil se konec školního roku. Pro Josefa Smolíčka, hyperaktivního žáka, již popáté. Vysvědčení nic moc, trojka z chování za neomluvené absence a za přidržené chování k učitelům a k ní všehochuť známek v čele se čtyřkou z matematiky. Maminka se ani moc nezlobila. Škola ji nikdy nebavila a Smolíček to určitě zdědil po ní. A tak hned vyrazili k „babče“ do Brd, a to na celé prázdniny, jako každý rok.

Babča byla na Smolíčka přísnější, ale ji tak nějak bral. Různých srandiček a vtípků ji však neušetřil, stejně jako učitele ve škole. Bydlela na samotě, u malé vesničky Nepomuk, na kraji hlubokých brdských lesů, přímo pod vrcholem Praha, a Smolíček se rád chlubil: „Jezdím

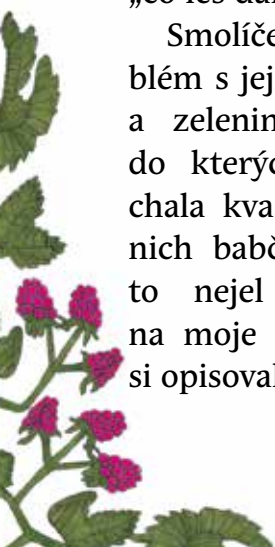

na prázdniny z Prahy pod Prahu,“ a každého tím vždy zaskočil: „Kam? Co to meleš? Máš to v hlavě v pořádku?“ A z toho měl vždy náramnou radost.

Jeho babču místní dobře znali a měla i řadu přezdivek, jako „Babča-krasavka“ pro její lásku ke kvasnicím nebo „Babča-bylinka“ pro její úctyhodné znalosti v této oblasti. Život neměla jednoduchý, ale v Brdech našla zajímavou práci na celý život. Brdy milovala a nikdy by se odtud jinam neodstěhovala. Často místním tvrdila: „Brdy, kvasnice a bylinky, to je základ mého železného zdraví.“ I vnoučka Smolíčka „zocelila“, že roky neznal, co je nemoc.

Prázdninové dny se podobaly jeden druhému jako vejce vejci. Babča vstávala, když se probudila, budík už dávno neznala. V mikrovlnce zahřála meltu ve vodě nebo v mléku, nabídla i Smolíčkovi, a k ní to, co právě zbylo z předchozího dne. Když byla brynza, byly k obědu brynzové halušky. Ty babča od mládí milovala. A když bylo dobré uzené, tak to byly špekové knedlíky s kyselým zelím nebo se špenátem a samozřejmě také „co les dal“.

Smolíček měl problém s jejími ovocnými a zeleninovými saláty, do kterých vždy zamíchala kvasnice. Avšak na nich babča trvala a přes to nejel vlak. „Recepty na moje saláty s droždím si opisovaly hospodyňky ješ-

tě dřív, než ses narodil,“ říkala Smolíčkovi, když se nad jídlem ofrňoval.

Mezi snídaní a obědem se měl učit, ale to bylo řečí. Utíkal, schovával se, tu na zahrádce, tu ve sklepě, tu na půdě, ale na oběd vždy přišel.

„Kdybys alespoň vyplel zahrádku nebo uklidil půdu, ale schovávat se, ve tvých jedenácti letech...“

Po obědě uklidili a vyrazili do lesa. Babča si už pomáhala hůlkou a chodila vždy stejnou cestou: Planýrkou k prameni Litavky a zpět. A co zrovna bylo podle cesty – borůvky, maliny, houby, byliny pro lepší chuť salátů s droždím, ale i šišky a chrast na otop –, to sbírala. A Smolíčka to ukrutně nebavilo.

„Smolíčku, kde jsi, musím tě vidět! Tady jsou hluboké lesy, ztratíš se a nikdo tě už nenajde!“

„Chci běhat po lese sem a tam, za kukačkou, za sojkou, za zajícem,“ schovával se Smolíček v lese.

První dva týdny prázdnin byly pryč a od rána přšlo. Po meltě, tvarohu a borůvkách, rozetřených s kvasnicemi a medem, se měl Smolíček učit matematiku.

„Ta čtyřka už v šesté třídě nebude, taková ostuda!“

Cosí otevřel, aby měl klid, ale netrvalo to dlouho. Vystartoval, jako když ho bodne vos, a zmizel na půdě. Poslouchal kapky dopadajícího deště a upoutala ho stará skříň se sešity a knížkami snad ještě

